

hindra qväfning. Försökets resultat stördes emellertid genom *djurens ångestsvevt*.

14:de bd. (1877).
Sid. 278. Dr v.
Mering: För-
sök rörande
Glykogenbild-
ning.

Kaniner och hundar ihjelhugrade. De förstnämnda i fem dagar, hundarne i 14—21 dagar. Nitton försök anställdes.

12:te bd. (1876).
Sid. 278. Hor-
wath: Konst-
gjord afkyl-
ning.

Hundar och kaniner, hållne i isvatten till halsen; de dogo i stelkramp.

9:de bd. sid.
250. Prof. Hei-
denhain: Ret-
ning af nerver-
na, o. s. v.

Bröstet öppnadt på 16 hundar. Konstgjord respiration använd. Fortfarande nervretning. Hunden gör under smärtan de våldsammaste ansträngningar för att frigöra sig.

16:de bd. sid.
448. Dr Burkart.
Studier öfver
andningscen-
trets automa-
tiska verk-
samhet.

En serie försök på kaniner. 22 försök på samma djur. Det bands på ryggen medan magen uppskars. Det var *icke* bedöfvadt.

Essay on Vivi-
section. G. Fle-
ming, Vet. sur-
geon. London
1866, sid. 8, 10.

Vid veterinärskolan i Alfort vivisecerades 16 hästar i veckan. Sex—sju elever opererade från morgon till afton på ett och samma djur. (!.) Operationernas antal på samma djur kunde uppgå till 30—64: man afskar öron och svans, blottade nerverna och urinvägarne, öppnade luft-röret, genomstäck bröst och underlif, kastrerade, afref hofvarne, sönderslet fötterna; amputerade kroppsdelar, bragte en sten in i blåsan och operade bort den derpå, brände med glödande jern,

uttog ögonen o. s. v. Ett litet fuchs-sto var trots sådana misshandlingar ännu vid lif (!) och företedde numera icke likhet med någon varelse på denna jord.

Länderna voro uppskurna, huden söndersliten, genomplöjd af glödande jern. Senorna genomskurna, hofvarna afslitna, ögonen utstuckna — — ! Då djuret var nästan döende, stälde man det på dess blödande fötter, för att under skämt och skratt visa kamraterna hvad menlig skicklighet förmår åstadkomma på ett djur, innan döden ändtligt gör slut på dess lidanden.

I Juli månad 1881 har en kongress af engelska djurläkare enhälligt fattat en resolution, i hvilken de förklara, att vivisektioner äro onödiga för veterinärkunskapen.

25 hundar öfvergötos med terpentinjula, som antändes 9 gånger å rad. Några öfverlefde försöket i 5 dagar. Vivisektorn Eulenberg har förklarat detta experiment otillåtligt, och har kallat det ett rått snedsprång. (Gegenwart af 19 April 1879.)

Förbrännings- och skällningsförsök utförda i det patologiska laboratoriet i Leipzig (Nov. 1879), på en stor del hundar och kaniner (sid. 249). På 5 hundar genomsars ryggmärgen, hvarefter djuren skällades. — — De öfverlefde skällningen respektive 3, 6, 7, 10 och 21 dagar. En stor fårhund dog 36 timmar efter det han neddoppats i kokande vatten.

Prof. Goltz
über die Ver-
richtungen des
Grosshirns.
Bonn 1881.
Sid. 184.

Medical Times
1881, sid. 101.

British Medi-
cal Association
Den kejserliga
kungl. Rudol-
phs-stiftel-
sens årsberät-
telse. Wien
1867. Sid. 172
83, Dr Wert-
heim.

Prof. Virchow's
arkiv. Häftet
af 12:te Febr.
1880. Sid. 248
— 311. Med. dr.
v. Lesser.

Prof. Goltz
 »Über die Ver-
 richtungen des
 Grosshirns».
 Bonn 1881.
 Sid. 134.

Prof. Goltz gifver detaljerad beskrifning öfver sina försök på en hund, hvilkens hjerna han lemlästade 4 gånger (tre gånger 1879 och en gång 1880), hvarefter hunden blef blind och galen. Djuret dödades först i Febr. 1881, sedan det misshandlats i 19 månader och 14 dagar.

Medical Times
 1861, sid. 107.

En »experimentator» höll föreläsning öfver åtskilliga gifters verkningar på den djuriska organismen. För att visa åhörarna, huru äfven ett oskadligt ämne förmår förstöra ett djurs kropp, tvingade han ett mått kokande vatten in i magen på en hund (! —), som kort derefter dog med alla tecken till häftiga smärtor.

British Medi-
 cal Journal af
 den 23 Okt. 1875.

Prof. Rutherford *curariserar* en stor del hundar efter att först hafva låtit dem fasta i 18 timmar. Sedan uppskär han deras underlif, skiljer gallkanalen från dess omgifningar och fäster vid kanalen ett glaströr, i hvilket gallan skall kunna neddrypa. Ur stånd att röra sig, men icke döfvade, förblifva hundarne i detta tillstånd 5 à 8 timmar (!...). D:r G. Hoggan har förklaradt att dessa experiment voro i hög grad grymma — ja, till och med till *ingen nytta*. (Report of the Royal commission, 1876, sid. 180.)

Claude Bernard.
 Leçons sur la
 chaleur ani-
 male, sid. 347.

17 hundar och en del kaniner insattes i en särskildt derför inrättad upphettad ugn. De lefde i respektive 8, 10 och 24 minuter, allt eftersom hufvudet var innanför eller utanför ugnen. Bernard säger: »Det är omöjligt att räkna de häf-

tiga andedragen. Slutligen faller djuret i konvulsioner och dör under uppgifvande af ett skrik.»

Många andra fysiologer hafva, liksom de Graaf, försökt att hindra djurens skrik, för att undgå klagomål från grannarne till laboratoriet. Dupuytren genomskar en del af ljudnerverna för att derigenom göra djuret mållöst. I samma af-sigt har jag sjelf ofta utfört liknande operationer.

Genom användande af curare gjordes en kraftig, medelstor hund värnlös och ur stånd att röra sig, ja, till och med att andas. Konstgjord andedrägt bibragtes honom med tillhjälp af ett slags blåsbälga, men djuret behöll fullt medvetande och känsel, den senare till och med i förhöjd grad (enligt flere af de störste fysiologers åsigt). I sådant tillstånd dissikerades ena sidan af hundens ansigte, hals och framben, samt det inre af underlifvet och höften. Sju särskilda nerver blottades, och en efter annan elektricerades nu, tio timmar å rad. Under hela denna tid måste djuret hafva utstått de förfärligaste lidanden, hvilka *icke ens kunde lindras genom ett skrik eller en rörelse*. Efter en hel dags arbete gingo vivisektorerna hvar till sitt, men blåsbälgen läto de vara i full gång, så att djurets andedrägt och lif alltså uppehölls. (!!!...) Då man nästa morgon ville återupptaga arbetet, hade naturen slutligen befriat den olycklige varelsen. — (Report of the Royal commission, sid. 204).

Claude Bernard.
Leçons de Physiologie opératoire, 1879, 116.

Archives de Physiologie 11
1869 sid. 650,
Paul Bert.

För att frambringa en intensiv smärta, har prof. Mantegazza uttänkt och låtit förfärdiga en

Fisiologia del dolore. Florens 1880. Prof. Mantegazza.

infernaliskt sinnrik apparat, som han sjelf kallar »tormentatores». Med tillhjälp af taggiga jernstänger blifver det honom möjligt att gripa, krossa eller sönderrifva hvilken som helst del af ett djur och lyfta det högt upp, »för att på så sätt kunna tillfoga djuret hvarje möjligt pinande» (!!! —). I afsigt att hålla djuren orörliga, drifver han »en massa spetsig spik genom deras fötter.» (!!!..!) Den första raden försök företogs på 12 djur, mest kaniner och marsvin, af hvilka flere voro dräktiga. — En liten kanin, som var i långt framskridet dräktighetstillstånd, underkastades så förfärliga qual, att djurets konvulsioner omöjliggjorde hvarje undersökning.

Claude Bernard.
Introduction à
l'étude de la
médecine expérimentale. Sid.
180.

Nos erdautés
envers les ani-
maux, par le
docteur Blatin.
Paris 1867.

»Fysiologen är icke någon vanlig människa, han är en lär, en människa som är gripen och fullständigt upptagen af en vetenskaplig idé; han hörer icke djurets jemmerski, han ser icke att blodet flyter», o. s. v.

Den berömda vivisektorn Florens säger:
»Magendie har offrat 4,000 hundar för att efter Bells teori lära känna skillnaden mellan känsel- och rörelsenerverna. Derpå offrade han på nytt 4,000 hundar för att bevisa, att han tagit fel vid de första försöken, och jag har bevisat, att Magendies första åsigt var den rätta. För att erhålla detta resultat, har äfven jag måst offra en mängd hundar.»

Dr E. Klein förklarade för den engelska kommissionen:

Report of the Royal Commission. London 1876, sid. 183.

»En experimentator har, så att säga, icke tid att tänka öfver, hvad försöksdjuret känner eller lider.» På fråga, om han alls icke toge hänsyn till djurens lidanden, svarade han: »Alldeles icke», och tillade att samma åsigt var allmän i alla fysiologiska laboratorier i Europa.

»Hvad bedöfvande medel angår, anser jag dem vara till stor olycka för djuren, som offras, ty sättet, på hvilket kloroform och morfin användes, egnar sig vida mer till att lugna folks samvete med hänsyn till vivisektioner, än till att lindra smärtan hos försöksdjuren.»

»Morning-Post» af den 2:dra Feb. 1875. Med. dr G. Hoggan.

»Vi få tillstå, att kunskaper erhållna på detta sätt (öppnandet af djurkroppar för att studera hjertats rörelser), äro i högsta grad tvetydiga och sannolikt bedrägliga.»

Harvey: De motu cordis et sanguinis.

Professor Hyrtl yttrar om vivisektionen:

»Hvad beträffar utbildandet af praktiske läkare, hvilket ju är hufvudmålet för det medicinska studiet, skulle det vara gagneligt om den vetenskapliga fysiologien sysselsatte sig mer med människor än med grodor, kaniner och hundar samt hade uppmärksamheten mer riktad på det som är nödvändigt för läkaren. Så länge detta icke är fallet hos oss, skola de studerande blott frukta fysiologien som en verklig plåga, men icke

Hyrtl: Lehrbuch der Anatomie, Wien 1881. 15:de uppl. sid. 20.

uppsöka och älska den som den praktiska medicinen trofasta och nyttiga ledsagarinna.

De som äro vänner af den mest upprörande och onyttiga grymhet (jag talar blott om desse), må lägga på hjertat, att Skriftens ord: »Den rättfärdige förbarmar sig äfven öfver djuret» icke är skrifvet blott för Wiener-kuskarne, utan äfven för åtskilliga af professorerna i Wien. Hvad som är att se på lefvande uppskurna djur, kunna vivisektorernas elever lika så väl se på nyss dödade djur. Det borde lagligt förbjudas att offentligt i undervisningsanstalterna underhålla en skådelysten mängd personer med ohyggligheter, hvaraf resultaten så ofta sluta med motsägelser. Läkarens heliga, humana kall borde äläggas honom som en pligt att ovilkorligt yrka på ett sådant förbud.

Den som lugnt kan bevittna huru professorn skär ut valparna ur en på pinbänken fastbunden hynda, och håller den ena efter den andra framför modren, som *jemrande slickar dem*, och derpå under smärtans raseri biter sig fast i det trästycke vid hvilket hon är bunden, — han borde vara bödelsdräng, men icke läkare.»